

Gie Bogaert

Blauwdraad

ROMAN

T
Z
A
R
A

De tijd maakt ons sluipend genadeloos onherkenbaar, maar hij kan ons niet veranderen: de jonge twintiger die we ooit waren, raken we nooit meer kwijt.

Het was alsnog verrassend en verwarrend Gwen, Han en Muriel na bijna vijftig jaar weer voor me te zien staan. Anka had hen bijeengebracht voor koffie en thee in de benedenflat die ik voor Charles had gereserveerd, maar die leeg zou blijven zonder hem. Twee dagen lang zou het appartement dienstdoen als onze ontmoetingsplek en eetruimte.

Alleen Anka had gemerkt dat ik was binnengekomen. Mijn gasten stonden naast elkaar met hun kopjes in de hand door het raam naar een over het duin vliegend koppel wulpen te kijken. Ik duwde de deur hoorbaar achter me dicht, waardoor ze zich tegelijk naar me om draaiden. Toen ze een halfuur eerder arriveerden, had ik van een afstand achter het glasgordijn boven in mijn flat nog geloofd hen te herkennen, maar nu ik ze hier op een rij voor me zag, leken ze me drie vreemden.

Gwen had haar kleine gestalte en bijna witte haar behouden, maar haar gelaatstreken waren anders dan ik me herinnerde. Haar gezicht zat vol ondiepe rimpels, als fijne ongewilde scheurtjes, een craquelé dat haar leeftijd onmiskenbaar accentueerde maar haar lang niet onaantrekkelijk maakte, omdat het de beminnelijkheid van haar uitstraling niet in de weg stond. Ze had een

blauwe jurk aangetrokken met een gebreid vest eroverheen en platte zwarte schoenen, die haar naast Muriel nog kleiner deden lijken.

Han droeg een gestreept flanellen overhemd en een koffiebruine spencer boven een wijde jeans en halfhoge, cognackleurige laarzen. Hij had zijn pet afgezet. Boven zijn slapen zaten twee stroken asgrijs haar, waartussen een vlekkerige schedelhuid glansde in het licht van de hanglamp die Anka aan had gedaan hoewel het nog geen middag was. Zijn baard had hij een lange tijd niet bijgeknipt.

Misschien waren zijn ogen nog het minst veranderd. Ze hadden de milde, welwillende zachtheid bewaard die ik van vroeger kende en ze verraadden tegelijk – ook zoals toen – iets van een gestage verwondering, alsof hij nooit helemaal goed vatte wat het precies was dat hem overkwam. Hij was aangekomen, lang niet meer de slanke jongen die altijd wat voorover liep alsof hij bescherming zocht tegen een bedrieglijke wind. Er was wat met zijn ene been. Hij leek het te willen sparen door nadrukkelijk te steunen op het andere, waardoor hij een ietwat verkrampde houding aannam, alsof hij elk moment zou kunnen omvallen.

Muriel had voor de eerste uren van onze hereniging een hooggeel mantelpak gekozen, dat toen ze uit de taxi stapte nog onder een regenjas had gezeten. Ze droeg er helrode lakschoenen onder en had een handtas met een opvallend ruitenpatroon naast haar op het tapijt gezet. Aan haar vingers blonken opzichtige ringen. Het viel me op hoe dun ze was, benig en met een gegroefd en getrokken gelaat, alsof ze een ziekte onder de leden had.

Ze had niets meer van de mooie jonge vrouw die ze een halve eeuw eerder was geweest.

Misschien is het waar dat we slechts leven bij de gratie van de tijd, maar toen ik hen alle drie voor me zag, kreeg ik het gevoel dat ik ergens lang geleden de draad was kwijtgeraakt en van die tijd hoe langer hoe minder begreep. Ze waren fysiek andere mensen geworden en ik besepte dat ik behalve eenzelfde hoeveelheid levensjaren en een ver, klein verleden maar weinig met hen gemeen had.

Want wie zagen zij voor zich? Een grote man van bijna zeventig op mocassins, met een wat ouderwetse scheiding in zijn witte haar, gekleed in een roestkleurige corduroy broek en een schoon, wit overhemd met een licht fluwelen vest eroverheen, die nauwelijks nog leek op de jonge man met de helblauwe ogen die ze ooit hadden gekend.

Gwen kwam als eerste op me af. Ze zoende me aarzelend en door het lengteverschil ook wat onhandig en ze liet kort een voorzichtige hand op mijn schouder liggen, alsof ze niet goed wist wat ze ermee moest aanvangen. Muriel bleef staan en knikte me alleen maar toe, afgemeten en ook schattend, geloofde ik. Han kwam me de hand schudden. Hij rook naar tabak. 'Het is goed je weer te zien, Markus,' zei hij.

Oktoberregen druilde tegen het raam. Anka, zoals elk najaar in een zwarte pantalon en een antracietgrijze trui alsof ze blijvend om iets of iemand rouwde, schonk koffie voor me in een mok en ging rond met een schaal met amandelbiscuits. Alleen Han nam ervan.

Ik dacht: hoe waren hun levens verlopen? Wat had

de tijd met hen gedaan – dat veelkoppige monster, de draak met de obscure dreiging van eindigheid in zijn blik, die de ogen van elk van ons openhoudt tot hij beslist ze te sluiten, die ons een leven lang gevangen houdt en misleidt, ons op geregelde momenten hoop biedt en vervolgens laat wanhopen, die door onze hoofden raast en tiert, ons in slaap sust en brutaal weer wakker schudt met de onvoorspelbare sprongen die hij maakt, als een opgenaaid rund, die zich later in steeds weer andere gedaanten vertoont, soms als een geheimzinnige vreemdeling, dan weer als een goede kennis, en die ons ten slotte hertekent tot kleurloze schimmen van de talentrijke en beloftevolle jongeren die we ooit waren.

Ik vroeg me af hoe Han, Muriel en Gwen op hun leven terugblikten. Wat vonden zij van wat voorbij was gegaan? Waren ze in het reine gekomen met de onvermijdelijke wisselvalligheden en schommelingen – en ook de beperkingen en beproevingen – van hun volwassen leven? Hadden ze de liefde gekend? Waren ze op een of andere manier nog gelukkig geworden? Toen we jong waren hadden we ternauwernood een beeld van de toekomst voor ons willen verzinnen, en nu probeerde ik voor de korte periode dat het duurde een verleden voor hen te bedenken.

Na de begroeting volgde een ongemakkelijke stilte, alsof we beseften dat we om de vriendschap van weleer moesten proberen elkaar te ontzien en vreesden iets ongepasts te vragen of te zeggen, waardoor we onszelf en de anderen in verlegenheid zouden brengen. Het zou niet gemakkelijk worden tussen ons de volgende dagen.

‘Voldoen jullie flats aan jullie wensen?’ vroeg ik, meer om het gênante zwijgen te doorbreken dan een toegewijde gastheer te schijnen. Ik had vooraf met Anka afgesproken het appartement naast het mijne aan Gwen toe te wijzen. Muriel en Han zouden een weekend lang in de twee flats onder ons verblijven.

Muriel haalde haar schouders op.

‘De keuken is klein,’ zei ze, ‘maar ik neem aan dat ik die niet zal moeten gebruiken. Ik ben blij dat ik op de meeste plekken de zee niet hoeft te zien.’

Ze bukte zich toen we op mijn voorstel in de salon gingen zitten en wreef een paar keer met een vlakke hand over haar enkel, die ze had verzwikt, had ik gemerkt, toen ze uit de taxi stapte.

‘Dit is wel een heel bijzondere plek om te verblijven,’ zei Gwen. Ze schoof een van de kussens op de bank achter haar rug. ‘Ik zou ook wel zo’n prijs willen winnen.’

Ik probeerde een verontschuldigende glimlach.

‘Ik heb het huis met gespaard geld gekocht,’ zei ik. ‘Met die prijs was niet zoveel te verdienen. Een penning en een certificaat, dat was het ongeveer. En een min of meer gedwongen gesprek met de koningin van Denemarken.’

‘Ik heb je debuut gelezen,’ zei Han. En *Jutter*.’

Hij sloeg zijn benen over elkaar, langzaam en voorzichtig, alsof hij een pijnscheut wilde bezweren.

‘We waren de zee en al wat de zee was, waren wij. Die zin uit dat eerste boek van jou heb ik onthouden.’

‘Ik lees al lang niet meer,’ zei Muriel. ‘Ik heb belangrijkere zaken te doen.’

Anka begon aan een nieuwe ronde met de koffie en de thee. Gwen en Han wilden nog. Muriel bedankte.

‘Dat je bent gaan schrijven,’ zei Gwen. ‘Wie had zoiets kunnen vermoeden.’

‘Ja,’ zei ik, ‘wie had dat gedacht?’

Ik hoorde in een van de flats boven ons een telefoon overgaan, maar Han noch Muriel reageerde op het belgeluid.

‘Ik ben het niet lang meer,’ zei ik.

‘Wat niet meer?’ zei Muriel.

‘Schrijver,’ zei ik.

Han trok zijn mondhoecken naar beneden. ‘Hoezo?’ wilde hij weten.

‘Ik houd ermee op,’ zei ik. ‘Ik wil mijn laatste verhaal nog vertellen en daarna is het voorbij.’

‘Wie heeft jou dat aangepraat?’ zei Han.

‘Niemand,’ zei ik. ‘Ik heb het alleen besloten.’

‘Wat zegt je uitgever ervan?’

‘Die weet het nog niet. Jullie zijn de eersten aan wie ik het vertel.’

Anka maakte in de keuken aanstalten om het aanrecht op te ruimen. Ze wilde aan de voorbereidingen voor de lunch beginnen. Ze had niet geaarzeld toen ik haar vroeg nog twee weken te wachten met het sluiten van het huis en te zorgen voor de gasten die ik had uitgenodigd.

‘Uiteindelijk moet je de dingen kunnen neerleggen,’ zei ik.

De regen werd intenser en kletste tegen het raam. We konden zien hoe het helmgras onder aan het duin zwaar van het water overleunde naar de lage scheuren in het duinzand.

‘Heb je Charles gevraagd?’ vroeg Muriel.

Ik knikte. ‘Hij reageerde niet,’ zei ik. ‘Ik denk niet dat hij nog zal opdagen.’

‘Dat begrijp ik wel,’ zei Gwen. ‘Sommige mannen komen over bepaalde zaken nooit helemaal heen.’

Ik merkte de aarzeling bij de anderen.

Anka liep de flat uit.

Niemand zei wat over Louise.

© 2026 Uitgeverij TZARA / Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Gie Bogaert

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk januari 2026

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Opmaak binnenwerk: www.intertext.be
Auteursfoto: © Koen Broos

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentie-technologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4215 2
D/2026/0034/2
NUR 300